

**Consiliul Superior al Magistraturii
Institutul Național al Magistraturii**

**Concurs pentru ocuparea posturilor vacante de magistrat-asistent la ÎCCJ
16 noiembrie 2020 – 3 martie 2021**

**PROCES VERBAL
de soluționare a contestațiilor la barem pentru Secția I civilă**

03 februarie 2021

Întocmit de Comisia de soluționare a contestațiilor – Secția I civilă și Secția a II-a civilă, privind contestațiile la baremul de notare și evaluare formulate de candidații din anexă în temeiul art. 13 alin. 2 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului pentru ocuparea posturilor vacante de magistrat-asistent la ÎCCJ, referitoare la baremul stabilit pentru probele scrise din 31 ianuarie 2021.

La Proba Teoretică au fost formulate contestații de către 3 candidați, cu privire la următoarele întrebări:

2 G1 (19 G2, 11 G3, 7 G4), contestată de 2 candidați

Comisia respinge contestația, având în vedere că dispozițiile art. 197 alin. (1) din Codul civil prevăd că "(1) Nulitatea relativă a persoanei juridice *poate fi invocată* în termen de un an de la data înregistrării sau înființării acesteia, după caz", pe când varianta B de răspuns are în vedere ipoteza *declarării* nulității relative a persoanei juridice în termen de un an de la data înregistrării sau înființării ei, după caz, așadar, a pronunțării nulității de către instanță, în termenul menționat.

Ca atare, norma de la art. 197 alin. (1) din Codul civil nu susține valabilitatea și a variantei de răspuns de la lit. B, în sensul arătat de contestatori.

5 G1 (6 G2, 14 G3, 11 G4), contestată de un candidat

Comisia respinge contestația, întrucât dispozițiile art. 627 alin. (1) din Codul civil nu determină reținerea și a variantei C de răspuns ca fiind corectă.

Astfel, în varianta C de răspuns lipsește circumstanțierea esențială prevăzută prin norma invocată de contestator, anume stabilirea unei clauze de inalienabilitate *prin convenție sau testament*, ca posibilitate de limitare convențională a exercitării dreptului de proprietate privată pentru o perioadă de timp care nu depășește 49 de ani, atunci când există un interes serios și legitim.

6 G1 (4 G2, 17 G3, 12 G4), contestată de un candidat

Comisia respinge contestația, deoarece dispozițiile art. 634 alin. (2) din Codul civil nu pot constitui temei pentru valabilitatea și a variantei B de răspuns.

Textul invocat de contestator prevede astfel: "(2) Cotele-părți sunt prezumate a fi egale, până la proba contrară. Dacă bunul a fost *dobândit prin act juridic*, proba contrară nu se va putea face decât prin înscrisuri."

Or, varianta B de răspuns enunță situația în care proba contrară prezumției de egalitate a cotelor-părți ale coproprietarilor, în cazul coproprietății obișnuite, nu poate fi făcută decât prin înscrisuri, dacă bunul a fost *dobândit prin moștenire*, fără a se distinge între moștenirea legală și cea testamentară. Atare formulare exclude o dobândire în toate situațiile prin act juridic, conform art. 634 alin. (2) din Codul civil, avându-se în vedere și modurile de dobândire a dreptului de proprietate, potrivit art. 557 din Codul civil, deci și a coproprietății obișnuite, ca modalitate a dreptului de proprietate.

9 G1 (8 G2, 5 G3, 10 G4), contestată de un candidat

Comisia respinge contestația, întrucât prevederile art. 698 lit. b) din Codul civil, care reglementează cazurile de încetare a superficiei, nu permit concluzia valabilității și a variantei B de răspuns.

Norma invocată de contestator stabilește astfel: "Dreptul de superficie se stinge prin radierea din cartea funciară, pentru una dintre următoarele cauze: b) prin consolidare, dacă terenul și construcția devin proprietatea aceleiași persoane."

Varianta B de răspuns indică însă posibilitatea încetării dreptului de superficie când terenul și construcția devin proprietatea aceleiași persoane, *dacă există stipulație expresă în acest sens*, ceea ce ar presupune că stingerea dreptului de superficie ar putea interveni numai dacă părțile convin în acest sens, ignorându-se efectul consolidării și deci, al stingerii de drept a dreptului de superficie, în cazul în care construcția și terenul devin proprietatea aceleiași persoane.

14 G1 (20 G2, 2 G3, 9 G4), contestată de un candidat

Comisia respinge contestația prin care s-a susținut ca fiind corect și răspunsul din varianta C din grila de concurs, în considerarea identității de sancțiune a nulității prevăzute de art. 1214 alin. (2) și de art. 1238 alin. (2) din Codul civil.

Art. 1214 alin. (2) din Codul civil prevede astfel: "(2) Partea al cărei consimțământ a fost viciat prin dol poate cere *anularea* contractului, chiar dacă eroarea în care s-a aflat nu a fost esențială", iar art. 1238 alin. (2) dispune: "(2) Cauza ilicită sau imorală atrage *nulitatea absolută* a contractului dacă este comună ori, în caz contrar, dacă cealaltă parte a cunoscut-o sau, după împrejurări, trebuia să o cunoască."

Prin urmare, enunțul de la varianta C de răspuns nu este corect, întrucât pentru cauza imorală sancțiunea prevăzută de art. 1238 alin. (2) din Codul civil este *nulitatea absolută* a contractului, pe când atunci când consimțământul la încheierea contractului este viciat prin dol, sancțiunea aplicabilă este *nulitatea relativă*, fiind vorba despre sancțiuni de drept material diferite, potrivit art. 1246 alin. (2) din Codul civil, iar nu despre aceeași sancțiune, în sensul precizat în varianta C.

15 G1 (9 G2, 13 G3, 15 G4), contestată de un candidat

Comisia respinge contestația prin care s-a invocat că și varianta C de răspuns este corectă, sens în care se face trimitere la dispozițiile art. 1707 alin. (3) din Codul civil.

Varianta C de răspuns nu poate fi reținută drept corectă, deoarece premisa din enunțul acestui subiect viza *obligația de garanție pentru evicțiune* în caz de vânzare-cumpărare, obligație pentru care sediul materiei este reprezentat de prevederile art. 1695 – 1706 din Codul civil.

Or, art. 1707 alin. (3) din Codul civil este o normă care privește *obligația de garanție contra viciilor humului vândut*, acest efect al contractului de vânzare – cu referire la obligațiile vânzătorului - fiind reglementat prin dispozițiile art. 1707 – 1715 din Codul civil.

21 G1 (28 G2, 30 G3, 31 G4), contestată de 3 candidați

Comisia respinge contestația, întrucât nu este corectă și varianta A de răspuns, concluzie susținută de contestatori prin invocarea dispozițiilor art. 53 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură civilă.

Art. 53 alin. (1) din Codul de procedură civilă stabilește astfel: "(1) Încheierea prin care s-a respins recuzarea poate fi atacată numai de părți, odată cu hotărârea prin care s-a soluționat cauza. Când această din urmă *hotărâre este definitivă*, încheierea va putea fi atacată cu recurs, la instanța ierarhic superioară, în termen de 5 zile de la comunicarea *acestei hotărâri*."

Încheierea de respingere a recuzării pronunțate de o instanță de recurs poate fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la comunicarea deciziei prin care s-a soluționat recursul, iar nu de la comunicarea încheierii de respingere a cererii de recuzare, astfel cum rezultă din interpretarea gramaticală a art. 53 alin. (1) teza a doua, dar și din coroborarea celor două teze ale acestui alineat.

Or, varianta A de răspuns privește ipoteza în care s-ar putea formula recurs împotriva încheierii de respingere a recuzării în termen de 5 zile de la comunicarea acesteia, așadar, de la comunicarea încheierii, iar nu a deciziei prin care recursul a fost soluționat, motiv pentru care răspunsul descris în această variantă nu poate fi reținut ca un enunț corect.

22 G1 (37 G2, 38 G3, 35 G4), contestată de un candidat

Comisia respinge contestația prin care s-a susținut că ar fi corectă și varianta A, concluzie în sprijinul căreia s-au invocat prevederile art. 47 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

Se constată că premisa întrebării privește intervenția voluntară accesorie, iar enunțul din varianta A este în sensul că interesul terțului de a interveni se confundă cu acela al părții pe care o apără. În schimb, art. 47 alin. (2) din Codul de procedură civilă, invocat de contestator, stabilește că este inadmisibilă cererea de recuzare în care se invocă alte motive decât cele prevăzute la art. 41 și 42.

Drept urmare, argumentul invocat privește o altă instituție de drept procesual (recuzarea) decât cea care constituie subiectul întrebării (intervenția voluntară accesorie).

De altfel, enunțul din varianta A de răspuns nu este valabil, întrucât în cazul intervenției voluntare accesorii, interesul procesual aparține întotdeauna intervenientului accesoriu, el nefiind același cu cel al părții pe care o apără. În acest sens sunt prevederile art. 61 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora: "(1) *Oricine are interes poate interveni* într-un proces care se

judecă între părțile originare. (3) *Intervenția este accesorie*, când sprijină numai apărarea uneia dintre părți.”

29 G1 (36 G2, 32 G3, 27 G4), contestată de 2 candidați

Comisia respinge contestația, întrucât nu este corectă și varianta B ori și varianta C de răspuns (alături de varianta A, indicată de barem), astfel cum susțin contestatorii.

Într-o primă contestație, se susține absența unei distincții care să reiasă din dispozițiile art. 492 din Codul de procedură civilă în ceea ce privește proba cu înscrisuri posibil a fi administrate în recurs, astfel că, situația în care se susține că ar fi admisibile înscrisurile noi în recurs și atunci când privesc fondul cauzei (varianta B), iar nu numai dacă servesc la susținerea ori combaterea motivelor de recurs (varianta A de răspuns, indicată ca singura corectă în barem).

Argumentul invocat nu susține valabilitatea răspunsului și de la varianta B, întrucât recursul nu este o cale devolutivă de atac, ci este o cale extraordinară de atac ce poate fi exercitată numai pentru motivele de nelegalitate expres și limitativ prevăzute de art. 488 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Pc de altă parte, art. 494 din același Cod stabilește că: ”Dispozițiile de procedură privind judecata în primă instanță și în apel se aplică și în instanța de recurs, în măsura în care nu sunt potrivnice celor cuprinse în prezenta secțiune.”

Prin urmare, înscrisurile noi depuse în recurs nu pot să privească alte teze probatorii decât cele susținute de părțile cauzei prin actele de procedură pe care acestea le pot formula, în condițiile legii, în această etapă procesuală, respectiv prin cererea de recurs prin care se invocă motive de nelegalitate, precum și prin întâmpinarea formulată de intimat prin care, în principiu, se combat motivele de recurs.

A doua contestație, prin care se tinde la susținerea valabilității și a variantei C de răspuns, alături de varianta A indicată prin barem ca fiind cea corectă, dezvoltă un argument de analogie, în contextul noului Cod de procedură civilă, desprins din Decizia nr. 14/2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul competent să judece recursul în interesul legii, pronunțată în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 312 alin. (4) raportate la art. 305 din Codul de procedură civilă din 1865. Prin această decizie, s-a stabilit că ”în cazul rejudecării cauzei la un alt termen de judecată decât la cel la care s-a dispus admiterea recursului și casarea cu reținere a hotărârii atacate de către curțile de apel și tribunale, prevederile art. 305 din Codul de procedură civilă nu sunt aplicabile.”

Acest argument nu poate fi reținut pentru a se confirma valabilitatea și a variantei C de răspuns prin care se indică admisibilitatea verificării de înscrisuri dacă sunt contestate de partea potrivnică, însă numai atunci când instanța de recurs judecă fondul după casarea cu reținere, întrucât verificarea de înscrisuri, ca procedură reglementată de dispozițiile art. 301 – 308 din Codul de procedură civilă, este admisibilă și în recurs, înainte de eventuala admitere a recursului și casare cu reținere a deciziei recurate, întrucât înscrisurile noi sunt singurele probe admisibile în această etapă procesuală, astfel încât, trebuie considerate admisibile și toate apărările prevăzute de lege prin care se tinde la combaterea acestora.

În recurs însă, procedura și metodele de cercetare a înscrisurilor, reglementate de art. 301 – 308 din Codul de procedură civilă, se vor aplica în mod corespunzător, astfel cum prevede art. 494 din același Cod, prin urmare, în măsura în care sunt compatibile cu judecata în recurs.

38 G1 (24 G2, 27 G3, 28 G4), contestată de un candidat

Comisia respinge contestația prin care se susține caracterul confuz al întrebării, întrucât răspunsul de la litera B ar avea în vedere instituția repunerii în termenul de recurs, prevăzută de art. 485 raportat la art. 469 din Codul de procedură civilă.

Se constată că răspunsul de la varianta B, contrar susținerilor din contestație, nu se referă la întreruperea termenului de recurs, ci, în acord cu premisa întrebării, enunță regula potrivit căreia cererea de repunere în termenul de recurs trebuie făcută în 30 de zile de la încetarea împiedicării, astfel cum stabilește art. 186 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

La Proba Practică a formulat contestație un candidat.

Comisia va respinge contestația, avându-se în vedere următoarele:

Contestatoarea a criticat punctajul acordat la pct. 2 din baremul privind proba practică - *considerentele deciziei din recurs* -, în privința pct. 2, pct. 4 alin. 3 și pct. 6.

Cât privește pct. 2, vizând primul motiv de recurs, prin contestație s-a criticat punctarea separată în barem (cu câte un punct) a primelor două motive de recurs, deși, în realitate, puteau constitui un singur motiv de recurs – acela că instanța de apel a făcut o greșită interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 1220 din Codul civil. Primul motiv poate fi inclus în cel de-al doilea motiv de recurs, întrucât instanța nu a stabilit, în mod corect, situația de fapt, ceea ce a condus la o aplicare greșită a dispozițiilor art. 1220 din Codul civil.

Critica nu poate fi primită.

Susținerile din primul motiv de recurs au un conținut și o finalitate diferite de cele formulate prin cel de-al doilea motiv de casare.

Astfel, recurentul – pârât a avut în vedere, în primul rând, noțiunea de „violență”, ca viciu de consimțământ, definită în art. 1216 din Codul civil, urmărind, din această perspectivă, reevaluarea, pe baza probelor administrate, a situației de fapt referitoare la violența exercitată de către terț asupra reclamantului.

Cel de-al doilea motiv de recurs s-a referit la ignorarea condițiilor de anulare a contractului în ipoteza violenței exercitate de un terț, prevăzute în mod expres de art. 1220 din Codul civil. Critica nu presupunea reaprecierea probelor administrate, ci implica a se cerceta dacă instanța de apel a urmărit stabilirea unei situații de fapt concordante cu legea aplicabilă în cauză, verificând în concret dacă pârâtul a cunoscut sau trebuia să cunoască violența exercitată de terț asupra reclamantului.

Cele două motive de recurs erau, astfel, distincte, ceea ce impunea analizarea lor separată de către instanță.

În ceea ce privește pct. 4 alin. 3, vizând apărarea intimatului referitoare la condiția identității de cauză între cele două procese, prin contestație s-a criticat punctarea acestui aspect, în condițiile în care fusese analizat motivul de recurs cu același obiect, mai mult, într-un mod favorabil intimatului, iar instanța nu este obligată să răspundă tuturor apărărilor părților.

Critica nu poate fi primită.

Apărarea intimatului a avut un obiect diferit de cel de-al treilea motiv de recurs și presupunea o analiză autonomă din partea instanței de recurs.

Astfel, intimatul a invocat efectul negativ al lucrului judecat, pretinzând că este necesară și identitatea de cauză, în timp ce recurentul s-a raportat la efectul pozitiv al lucrului judecat, având în vedere exclusiv identitatea de părți și de obiect.

Susținerea contestatoarei referitoare la lipsa vreunei vătămări aduse intimatului prin neanalizarea distinctă a apărării sale este străină de obligația de motivare a hotărârii, cu respectarea exigențelor prescrise de art. 425 alin. 1 lit. b din Codul de procedură civilă.

Prin baremul conceput pentru proba practică s-a urmărit tocmai relevarea corectă a conținutului unei hotărâri judecătorești, și nu stabilirea consecințelor neanalizării apărării părții, în cadrul unui control de legalitate al unei hotărâri judecătorești.

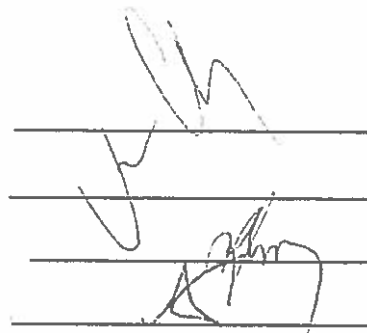
Prin întâmpinarea la recurs, intimatul a susținut că cel de-al treilea motiv de casare este inadmisibil și, în subsidiar, nefondat. Argumentele fiind distincte pe cele două aspecte, odată înlăturată apărarea pe inadmisibilitate, era necesară și analiza apărării vizând fondul cauzei, contrar celor susținute prin contestația de față.

În ceea ce privește pct. 6, contestatoarea a susținut că punctajul ar fi fost acordat atât pentru soluția corectă asupra recursului incident, cât și pentru analiza răspunderii pentru prejudicii a autorului violenței.

Critica nu va fi primită.

Din barem nu rezultă că a fost punctată analiza efectivă a întrunirii în cauză a cerințelor răspunderii civile delictuale. Referirea la temeiul delictual al unei ccereri în despăgubire formulate de partea al cărei consimțământ a fost viciat este una generică, fără efecte din perspectiva punctajului. Acesta a fost acordat exclusiv pentru soluția de respingere ca inadmisibil a recursului incident, exercitat *omisso medio*.

Comisia de soluționare a contestațiilor,

The image shows four horizontal lines representing signature lines. The first line has a handwritten signature. The second line has a handwritten signature. The third line has a handwritten signature. The fourth line has a handwritten signature.

Lista candidatilor care au formulat contestatii la barem
pentru Sectia I civilă

Nr. crt.	Nume și prenume	Proba teoretică	Proba practică
1	APOSTOLESCU Liliana	X	
2	IORDACHE Adriana	X	X
3	NECHITA Gheorghe Eugen	X	

